

Sygn. akt VII U 602/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę socjalną

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 17 lutego 2016r., nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 602/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., przyznał ubezpieczonej M. W. prawo do renty socjalnej od dnia 01 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy zaznaczył, że renta socjalna przysługuje do dnia 31 stycznia 2018 r. i wskazał, że termin płatności świadczenia przypada na 15 dzień każdego miesiąca. Wysokość świadczenia została ustalona na kwotę 739,58 zł (decyzja z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), k. 264-265 a.r.).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła **M. W.**, domagając się jej zmiany w zakresie daty, od której świadczenie zostało jej przyznane. Odwołująca podkreśliła, że w dniu 04 maja 2015 r. nie składała do Sądu żadnego wniosku o rentę, a jedynie wniosek o dołączenie do akt sprawy aktualnej dokumentacji medycznej. W ocenie odwołującej, świadczenie powinno zostać jej przyznane od miesiąca października 2012 r., albowiem od tej daty stan jej zdrowia uległ pogorszeniu, co uzasadnia jej prawo do świadczenia za wskazany powyżej okres czasu (odwołanie z dnia 15 marca 2016 r. k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 kwietnia 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.** wniósł o jego oddalenie od decyzji z dnia 17 lutego 2016 r., nr: (...) na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią art.15 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r.,

poz. 982 ze zm.) i art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z kolei w myśl art. 100 ust. 1 cytowanej ustawy, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Organ rentowy wskazał, iż w związku z wnioskiem z dnia 04 maja 2015 r., złożonym w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie oraz załączoną do niego dokumentacją medyczną, decyzją z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), przyznał ubezpieczonej M. W. rentę socjalną od dnia 01 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wobec powyższego, w ocenie organu rentowego, brak jest podstaw do wypłaty renty socjalnej od wcześniejszej daty. Na tej podstawie organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do wypłaty ww. świadczenia od miesiąca października 2012 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 14 kwietnia 2016 r. k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. W., urodzona w dniu (...), uprawniona była do renty socjalnej od dnia 01 października 2003 r. do dnia 30 września 2012 r. Na mocy decyzji z dnia 13 lipca 2012 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał wnioskodawczyni prawo do renty socjalnej do dnia 30 września 2012 r. wskazując, że jest ona okresowo całkowicie niezdolna do pracy. Wysokość świadczenia została ustalona na kwotę 682,67 zł (dokumentacja zgromadzona w tomie I a.r., decyzja z dnia 13 lipca 2012 r., znak: (...), k. 195, tom II a.r.).

W dniu 28 sierpnia 2012 r. M. W. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o ponowne ustalenie na jej rzecz prawa do renty socjalnej. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 05 października 2012 r. oraz Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 13 listopada 2012 r., odwołująca nie została jednak uznana za całkowicie niezdolną do pracy. Na tej podstawie, decyzją z dnia 22 listopada 2012 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił wnioskodawczyni przedłużenia prawa do renty socjalnej (wniosek z dnia 28 sierpnia 2012 r. k. 213, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 05 października 2012 r. k. 216, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 13 listopada 2012 r. k. 220, decyzja z dnia 22 listopada 2012 r., znak: (...) k. 223, tom II a.r.).

Od powyższej decyzji, M. W. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. W celu wyjaśnienia okoliczności, dotyczącej istnienia u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: nefrologa, diabetologa oraz chirurga naczyniowego. Biegły lekarz specjalista z zakresu chirurgii naczyniowej dr med. J. P. w opinii z dnia 18 marca 2013 r., po zapoznaniu się z dokumentacją sądowo-lekarską i po zbadaniu odwołującej się, rozpoznał u niej powierzchowne, miernie zaawansowane żylaki obu podudzi II stopnia (...), wywodzące się z (...). W ocenie biegłego chirurga naczyniowego odwołująca z przyczyn chirurgiczno-naczyniowych nie spełnia kryteriów choćby częściowej niezdolności do pracy. Biegły specjalista nefrolog dr P. D. w opinii z dnia 20 marca 2013 r. opisał, że odwołująca M. W. cierpi na zespół (...), przewlekłą genetycznie uwarunkowaną chorobę kłębuszków nerkowych w okresie przewlekłej niewydolności nerek wyrównanej (stadium III przewlekłej choroby nerek) oraz infekcję dróg moczowych. W ocenie biegłego, odwołująca z przyczyn nefrologicznych nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zawodowej. Z kolei biegła diabetolog dr n. med. E. R. w opinii z dnia 03 czerwca 2013 r. rozpoznała u odwołującej zaburzenia gospodarki węglowodanowej w postaci nietolerancji glukozy, jednakże stanowią one tylko przypadkową koincydencję, ale nie są związkiem przyczynowym pomiędzy nietolerancją glukozy, a niewydolnością nerek. Powyższe okoliczności nie czynią jej jednak niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu. W ocenie biegłej tej specjalności, z przyczyn wyłącznie diabetologicznych odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie M. W. jest niezasadne wobec, czego wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r., orzekł o jego oddaleniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 06 listopada 2015 r., wydany w sprawie o sygn. akt III AUa 777/14 k. 252-255, tom II a.r.).

W dniu 04 maja 2015 r. odwołująca złożyła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pismo, w którym wniosła o dołączenie do akt sprawy aktualnej dokumentacji medycznej na potwierdzenie okoliczności, że jej stan zdrowia stale się pogarsza wobec, czego wymaga ona dalszego leczenia (wniosek z dnia 04 maja 2015 r. k. 246, tom II a.r.).

Od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie apelację złożyła ubezpieczona M. W.. Zaskarżając powyższy wyrok w całości, skarżąca zarzuciła mu naruszenie przepisów postępowania i pominięcie zgłaszanych przez nią dowodów. Wyrokiem z dnia 06 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił apelację odwołującej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 19 grudnia 2013 r., zaś wniosek M. W. zawarty w piśmie procesowym z dnia 04 maja 2015 r. o prawo do renty socjalnej, przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.. W uzasadnieniu ww. orzeczenia, Sąd Apelacyjny wskazał, że ubezpieczona po dacie 30 września 2012 r. nie była osobą całkowicie niezdolną do pracy, a tym samym nie spełniała warunków do ustalenia jej prawa do renty socjalnej, określonych w art. 4 ustawy o rencie socjalnej. Jednocześnie, Sąd II instancji zważył, że fakt późniejszego pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonej (od marca 2015 r.) pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma bowiem charakter kontrolny, służy badaniu prawidłowości decyzji organu rentowego i nie może polegać na zastępowaniu tego organu w wydawaniu decyzji, ustalających świadczenie z ubezpieczeń społecznych. Sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy, istniejącego w chwili jej wydania. Mając jednak na względzie okoliczność, iż ubezpieczona wskazywała na pogorszenie stanu zdrowia w piśmie procesowym z dnia 04 maja 2015 r., Sąd Apelacyjny uznał, że w istocie M. W. wnosiła o ustalenie jej prawa do renty socjalnej na dalszy okres i z tego względu zgłoszony wniosek przekazał organowi rentowemu do rozpoznania (apelacja z dnia 20 lutego 2014 r. k. 230-232, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 06 listopada 2015 r., wydany w sprawie o sygn. akt III AUa 777/14 k. 252-255, tom II a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, zainicjowanego wnioskiem z dnia 04 maja 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., skierował odwołującą M. W. na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 29 stycznia 2016 r. stwierdził, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy na okres do dnia 31 stycznia 2018 r. Jednocześnie Lekarz Orzecznik ZUS wskazał, że nie można ustalić daty powstania u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 29 stycznia 2016 r. k. 262, tom II a.r.).

Decyzją z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., przyznał ubezpieczonej M. W. prawo do renty socjalnej od dnia 01 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy zaznaczył, że renta socjalna przysługuje do dnia 31 stycznia 2018 r. i wskazał, że termin płatności świadczenia przypada na 15 dzień każdego miesiąca. Wysokość świadczenia została ustalona na kwotę 739,58 zł (decyzja z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), k. 264-265 a.r.).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła M. W., inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W ocenie odwołującej, świadczenie powinno zostać jej przyznane od miesiąca października 2012 r., albowiem od tej daty stan jej zdrowia uległ pogorszeniu, co uzasadnia jej prawo do świadczenia za wskazany powyżej okres czasu (odwołanie z dnia 15 marca 2016 r. k. 2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Przy tym zaznaczenia wymaga, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie bezsporny, natomiast strony różniły się przede wszystkim, co do oceny prawnej przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 17 lutego 2016 r., nr: (...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. zarówno Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, jak i inne sądy, organy państwowe i organy administracji publicznej oraz strony niniejszego procesu są związani prawomocnym orzeczeniem sądu, które zapadło

w sprawie o sygn. akt III AUa 777/14, mocą którego Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 19 grudnia 2013 r. Orzeczenie to ma bardzo istotne znaczenie w niniejszym postępowaniu, albowiem rozstrzyga o ostatecznym wniesionym przez ubezpieczoną odwołaniu od decyzji z dnia 22 listopada 2012 r., odmawiającej przyznania na rzecz M. W. prawa do renty socjalnej. Prawomocne oddalenie wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. odwołania w sprawie VII U 177/13 oznacza zaś, że obecnie Sąd Okręgowy musi przyjąć, iż we wskazanej powyżej dacie M. W. nie była niezdolna do pracy, a kwestia jej niezdolności do pracy przed tą datą nie może być obecnie ponownie badana. Z powyższego wynika zatem, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 22 listopada 2012 r., została wydana w sposób prawidłowy, co ostatecznie zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 06 listopada 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 777/14. Z akt rentowych wynika nadto, że w dniu 04 maja 2015 r. odwołująca złożyła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pismo, w którym wniosła o dołączenie do akt sprawy aktualnej dokumentacji medycznej na potwierdzenie okoliczności, iż jej stan zdrowia stale się pogarsza wobec, czego wymaga ona ciągłego leczenia. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie prowadzi do wniosku, że przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji złożony został wniosek o ponowne ustalenie świadczenia w trybie art. 114 ust. 1 ustawy. O ile nie można uznać, że wnioskodawczyni przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji wnosila o ponowne ustalenie świadczenia w trybie art. 114 ust. 1 ustawy, to niewątpliwym jest, iż taki wniosek został wyartykułowany już na etapie postępowania drugoinstancyjnego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie jest jednak dopuszczalne rozpoznanie żądania ubezpieczonego przez Sąd, jeżeli uprzednio organ rentowy nie wydał w jego przedmiocie decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1999 r. II UKN 204/09). Jak wiadomo postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter hybrydowy, a zatem najpierw zgłoszone przez ubezpieczonego żądanie rozpoznawane jest w trybie administracyjnym przez organ rentowy, a dopiero wydanie decyzji otwiera ubezpieczonemu drogę sądową (art. 2 §1 i 3 k.p.c.), co w zasadzie oznacza, iż skorzystanie z drogi sądowej jest możliwe dopiero po wydaniu decyzji lub w przypadku, gdy organ uchybił terminowi do wydania decyzji mimo prawidłowo zgłoszonego wniosku ubezpieczonego (art. 477⁹ § 4 k.p.c.). Emanacją powyższej zasady jest art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., w myśl którego, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Z tych przyczyn wniosek zgłoszony na etapie postępowania przez Sądem II instancji w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych musiał być przekazany do rozstrzygnięcia przez organ rentowy, o czym Sąd Apelacji orzekł w pkt. 2 wyroku z dnia 06 listopada 2015 r.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano. Ubezpieczona miała przyznane prawo do renty socjalnej do dnia 30 września 2012 r. Z upływem tej daty ubezpieczona, aby nabyć ponownie prawo do renty złożyła w dniu 28 sierpnia 2012 r. kolejny wniosek o świadczenie. Decyzją z dnia 22 listopada 2012 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił wnioskodawczyni przedłużenia prawa do renty socjalnej. Prawidłowość powyższej decyzji została ostatecznie stwierdzona na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 06 listopada 2015 r., wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa 777/14. W dniu 04 maja 2015 r. odwołująca złożyła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pismo, w którym wniosła o dołączenie do akt sprawy aktualnej dokumentacji medycznej na potwierdzenie okoliczności, iż jej stan zdrowia stale się pogarsza wobec, czego wymaga ona ciągłego leczenia. Wniosek ten, jako zgłoszony w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został przekazany do rozstrzygnięcia Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.. W wyniku jego rozpoznania, decyzją z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), organ rentowy, przyznał ubezpieczonej M. W. prawo do renty socjalnej od dnia 01 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy zaznaczył, że renta socjalna przysługuje do dnia 31 stycznia 2018 r. Od powyższej decyzji, M. W. złożyła odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, iż w oparciu o obowiązujące przepisy, kontroli sądu podlega jedynie prawidłowość konkretnej decyzji organu rentowego - zakres tej kontroli jest więc zdeterminowany treścią decyzji. Tym samym uznać należy, iż Sąd w niniejszym postępowaniu, wydając orzeczenie według reguł określonych w art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. nie może

wykroczyć poza przedmiot postępowania wyznaczonego w pierwszym rzędzie przez przedmiot zaskarżonej decyzji a następnie przez zakres odwołania od niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 września 2010 r. III UK 15/2010). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c. - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UZ 49/2009). W wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r. (II UK 309/2009) Sąd Najwyższy przypomniał, że zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu. Granice rozpoznania w niniejszej sprawie wyznacza zatem treść i przedmiot zaskarżonej decyzji z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), a Sąd nie jest uprawniony do wykroczenia poza te granice. Odwołanie wnioskodawczyni, które zainicjowało postępowanie sądowe odnosiło się do ww. decyzji, przyznającej jej prawo do renty socjalnej od dnia 01 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek do dnia 31 stycznia 2018 r. W świetle powyższych rozważań wskazać należy, iż Sąd Okręgowy, będąc związany prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 06 listopada 2015 r. nie mógł zatem orzec o prawie do renty socjalnej od daty wcześniejszej niż ta wskazana w treści zaskarżonej decyzji, albowiem, kwestia związana z niezdolnością odwołującej do pracy w okresie od dnia 01 października 2012 r. do chwili złożenia nowego wniosku o świadczenie wraz z aktualną dokumentacją medyczną w dniu 04 maja 2015 r. została już ostatecznie rozstrzygnięta na mocy wskazanego powyżej orzeczenia.

W toku postępowania wyjaśniającego, zainicjowanego wnioskiem z dnia 04 maja 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., skierował odwołującą M. W. na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 29 stycznia 2016 r. stwierdził, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy na okres do dnia 31 stycznia 2018 r. Jednocześnie Lekarz Orzecznik ZUS wskazał, że nie można ustalić daty powstania u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy. Organ rentowy, mając pełną wiedzę o przesłankach prawa do renty nie mógł jednak wydać decyzji wcześniej niż po złożeniu wniosku o to świadczenie, co stało się w dniu 04 maja 2015 r., kiedy postępowanie w tej sprawie zostało zainicjowane. Związany był bowiem przepisem art. 129 ust.1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Ogólną zasadą prawo emerytalno-rentowego jest to, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Wobec powyższego, prawidłowo organ rentowy przyznał odwołującej prawo do renty socjalnej od dnia 01 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono w tym przedmiocie stosowny wniosek.

W świetle tak poczynionych ustaleń, Sąd Okręgowy wywiódł, że zaskarżona decyzja organu rentowego była trafna i z tych też względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 17 lutego 2016 r., nr: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)